

Phát Bệnh Ung Thư Vì Khởi Niệm Tà Dâm

Dưới đây là một câu chuyện của Cố Hoa – một Cư sĩ mới học Phật. Chúng ta hãy cùng lắng nghe câu chuyện do cô kể lại:

Tháng 9/2006 là thời gian đau khổ nhất của cuộc đời tôi, do thân thể trường kỳ đau bệnh, tôi tới bệnh viện khám và nhận được kết quả ung thư vú ác tính thời kỳ cuối, mức độ cực nặng.

Đối diện với sự thật phũ phàng này, tôi cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, bơ vơ, phần nộ... tinh thần hầu như suy sụp. Đã trăm ngàn lần tôi tự hỏi mình: Vì sao tôi có thể bệnh như vậy? Tôi cho rằng mình vốn hiền lương, thật thà. Trong mắt mọi người, tôi là một phụ nữ rất đức hạnh và phẩm chất tốt đó luôn luôn được công nhận! Nhưng vì sao đến tuổi trung niên tôi lại nhận được tờ giấy chuẩn bệnh giống như tờ giấy báo tử thể này? Từng ngày trôi qua tôi càng đến gần cõi chết hơn. Muốn sống còn tôi phải phẫu thuật. Sau khi mổ xong thì ném tiếp mùi khổ hóa trị.

Người bệnh ung thư phải trị bằng hóa chất thống khổ vô cùng, không kém gì địa ngục trần gian. Về tâm lí tôi có thể chấp nhận nhưng về thể xác tôi không kham nổi bởi chịu không thấu cơn đau giãy vò. Do muốn phục hồi nên tôi ráng sức đấu tranh cùng số mạng.

Bản thân tôi trên có mẹ già 80 tuổi, dưới còn con thơ dại, tất cả đều cần tôi. Tôi có bốn phận phải chăm sóc, cuu mang nhưng đối diện với bệnh trạng của mình, tôi không còn đủ dũng khí để sống. Tôi giống như chiếc xe hư bị đứt thắng, rơi vào vực thẳm tối tăm, vỡ nát, chẳng còn chi...

Trong thời kỳ xạ trị, tôi nằm tại khoa ung bướu, chứng kiến đủ cảnh, đủ hạng người: cho dù bạn giàu sang một cõi, hễ đã vào đây rồi thì quyền thế tiền bạc đều trở nên vô nghĩa, vì chúng đâu mua được mạng sống? Mà mạng sống trong lúc này lại như hạt sương mai trên đầu ngọn cỏ, tuy có đầy nhưng chốc lát sẽ tiêu tan chẳng còn tung tích. Hôm nay mới thấy bạn bè đó, ngày mai đã âm dương đôi ngã. Tiến hành trị liệu bây giờ giống như để cầm chân tử thần đến chậm một chút nhưng cuối cùng cũng phải vong mạng.

Trải qua nửa năm hóa trị, tôi tiếp tục nhận được cái mà y học gọi là “xạ trị kết thúc”. Bác sĩ bảo tôi phải thường xuyên kiểm tra để phát hiện kịp thời nhưng tôi biết mình đã liệt vào hạng bất trị, không còn cơ may sống sót.

Tháng 6/2007, tôi làm quen với Kim nữ sĩ, người bạn tâm đầu ý hợp của cuộc đời tôi. Khi biết rõ hoàn cảnh của tôi, chị luôn đồng viên giúp đỡ, đem tới cho tôi rất nhiều sách Phật pháp. Trước đây, đối với những sách tín ngưỡng, tôi thường bài xích cho đó là những luận thuyết ngu si, thiếu hiểu biết, mê tín. Nhưng sau khi xem những sách của chị Kim, tôi cảm động sâu sắc. Từ một kẻ vô thần, vô tín ngưỡng, tôi bắt đầu tin Phật. Nhưng thú thực lúc này tôi tin Phật chỉ vì lòng ham sống sợ chết.

Nhờ Kim cư sĩ đốc thúc, tôi bắt đầu tụng kinh Địa Tạng mỗi ngày một bộ, rồi tụng kinh Kim Cang, chị còn dẫn tôi đi phóng sinh, bái Phật sám hối. Thời gian này tôi dốc sức làm mọi công đức, mong rằng có thể kéo dài mạng sống.

Một chuyện may mắn nữa đến với tôi, nhờ một người bạn giới thiệu, tôi gặp được Cư sĩ Quả Khanh, ông giúp tôi chấn chỉnh những hiểu biết lệch lạc, khiến tôi như bừng tỉnh sau đêm dài ngu tối. Qua hôm sau, khoảng 8 giờ tối, ông gọi điện đến nói với tôi:

– Chị có muốn biết nguyên nhân chị bệnh là do đâu không?

– Dạ muốn, muốn quá đi chứ!

– Chị nhớ kỹ xem, sau khi kết hôn, chị có làm gì vượt quá giới hạn với người khác phái không?

Tôi im lặng vì thực sự không nhớ ra chuyện gì như vậy, thấy tôi im lặng, Quả Khanh khẳng định:

– Cô bị bệnh là do tà dâm gây ra, nếu cô chịu tha thiết sám hối, bệnh sẽ lành.

Tôi ráng suy nghĩ, đột nhiên tôi nhớ ra:

– À, sau khi kết hôn, tôi đi hưởng tuần trăng mật xong thì được cơ quan đề nghị cấp nhà cho. Vị lãnh đạo quản lý việc cấp nhà bảo tôi đi một chuyến để bàn chuyện này. Khi tới nơi, chúng tôi trò chuyện cả tiếng đồng hồ, thấy trời tối, tôi định về nhà thì đột nhiên ông ta ôm chầm lấy tôi và nói rất yêu tôi. Lúc ấy chúng tôi chỉ ôm nhau.

– Đây chính là nguyên nhân căn bệnh của cô. Dù lúc đó không có gì phát sinh thêm nhưng tâm cô hoàn toàn không cự tuyệt. Sau đó lòng cô thường xuyên khởi tà niệm và cả dâm niệm với ông ta.

Buông điện thoại xuống, tôi khóc không thành lời, thì ra đây là lý do tôi bị bệnh, giáo sư đã cho tôi đáp án chính xác.

Từ hôm ấy trở đi, tôi bước vào thời kỳ học Phật chân chính, thành tâm chưa từng có. Tôi nghiêm trì giữ giới cấm, dứt tuyệt ăn mặn, tha thiết tu hành. Đây là chuyển biến lớn nhất đời tôi.

Đầu tiên đối với những ác nghiệp của bản thân, tôi tiến hành sám hối. Mỗi ngày tôi sám hối một loại tội, tính từ thời thơ ấu tới giờ. Tôi hồi tưởng lại mọi chuyện lớn nhỏ, hễ thấy sai dù lớn dù nhỏ thì đều sám hối và điều này đã dưỡng thành thói quen tự kiểm điểm phản tỉnh mỗi ngày.

Kết quả là tôi đã sống lại. Không những thế, tâm tôi bình an, có thể thản nhiên đón nhận mọi khổ đau ập đến mà không chút oán hận.

Phật pháp chính là diệu pháp, đã chấp cho tôi đôi cánh, giúp tôi bay lên cao, ra khỏi vực thẳm tuyệt vọng, đi qua miền hạnh phúc.

Từ khi bị bệnh đến nay đã 2 năm, mỗi lần đến bệnh viện kiểm tra, kết quả luôn bình thường, không còn dấu hiệu gì của ung thư nữa. Cảm tạ Phật lực gia trì, đã giúp tôi có được kết quả tốt như ngày hôm nay.

Tôi tin rằng, những người bị bệnh ung thư, chỉ cần y pháp tu hành thì mạng sống nhất định sẽ xuất hiện kỳ tích. Xin nguyện cho những người bị bệnh họa khổ đau trong thiên hạ, đều biết dùng Phật pháp cứu mình ra khỏi hiểm địa. Xin đem thành tâm, nguyện tâm gieo rắc hạt giống thiện, tái tạo hạnh phúc. Tôi tin: tôi có thể làm được, thì bạn cũng có thể làm được!

Cư sĩ Cố Hoa

(Trích Báo Ứng Hiện Đời – Hạnh Doan biên dịch)

